

VI. „JÉZUS KRISZTUS SZENVEDETT PONCIUS PILÁTUS ALATT, MEGFESZÍTETTÉK, MEGHALT ÉS ELTEMETTÉK”

Szenvedett Poncius Pilátus alatt; megfeszítették, meghalt és eltemették. Alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül;

Poncius Pilátus alatt értünk keresztre feszítették, kínhalált szenvedett és eltemették.

Harmadnapra föltámadott az Írások szerint,

- 1./ Messiási bevonulás Jeruzsálembe
- 2./ Jézus és Izrael, a Törvény, a Templom és Izrael hite az egy és megváltó Istenben
- 3./ Jézus pere: keresztre feszítik, kié a felelősség?
- 4./ Krisztus megváltó halála az isteni üdvösségtervben – Krisztus önmagát ajánlotta fel az Atyának bűneinkért
- 5./ Jézus Krisztust eltemették
- 6./ Krisztus alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül. Történelmi és transzcendens esemény: Szentháromság műve

1./ Messiási bevonulás Jeruzsálembe

Jézus hiába magyarázza tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, ahol sokat kell szenvednie, megölik, de harmadnapon föl fog támadni (Mt 16,21). Péter visszautasítja mindezt, s a többiek sem tudják felfogni. Ekkor Jézus egy magas hegyre viszi fel a három kiválasztott tanút, Pétert, Jakabot és Jánost, hogy lássák isteni dicsőségét, s hogy a Törvény és a próféták előre megjövendölték az ő szenvedését, amely az Atya akarata volt. Itt az egész Szentháromság megjelenik: az Atya hangja, a Fiú az emberben, és a Szentlélek a fényes felhőben. Ez a színváltás számunkra is jelzi azt, hogy „*sok szorongatáson át (...) kell bejutnunk Isten országába*” (ApCsel 14,22), de a keresztségünk „a második újjászületés szakramentuma” (szentsége) a mi föltámadásunk is. Krisztus dicsőséges eljövetele „*átalakítja gyarló testünket, hogy hasonlónak tegye megdicsőült testéhez*” (Fil 3,21). Péter még ekkor sem érti, hogy mindezt Krisztus a halálunk utáni életre tartja fenn számunkra. (KEK 568)

Amikor közeledtek szenvedésének és megdicsőülésének napjai, Jézus elhatározta, „*hogy Jeruzsálembe menjen*” (Lk 9,51). Tudta és háromszor jövendölte meg szenvedését, s útban Jeruzsálem felé mondta: „*Nem veszhet el a próféta Jeruzsálemen kívül*” (Lk 13,33). Jézus azokra a prófétákra emlékezett, akiket Jeruzsálemben öltek meg, mégis megsiratja a várost: „*Bárcsak te is fölismernéd legalább ezen a napon, ami békességedre volna! Most azonban el van rejtve a szemed elől*” (Lk 19,41-42). (KEK 569)

Jézus aki eddig mindig visszahúzódott a nép törekvése elől, hogy királlyá tegyék, most gondosan előkészíti a messiási bevonulását. A nép ujjongással veszi őt körül, s Dávid fiaként üdvözik. Hozsanna azt jelenti: „*adj üdvösséget! ments meg!*”. Ez a „*dicsőség királya*” (Zsolt 24,7-10) azonban nem erőszakkal, hanem alázattal hódítja meg Sion leányát, Egyházának jelképét, Jeruzsálemet (Zak 9,9). Ezért országának alattvalói ezen a napon a gyermekek és „*Isten szegényei*”, akik úgy köszöntik őt, mint az angyalok hirdették a pásztoroknak. „*Áldott, aki jön az Úr nevében*” (Zsolt 118,26).

Ez a bevonulás Isten Országának eljövetelét nyilvánítja ki, melyet a Messiás király halálának és feltámadásának húsvétjával be is teljesít. (KEK 570)

Az Egyház liturgiája a virágvasárnap megülésével nyitja meg a nagyhetet, és hűséges marad az „összes Írás” értelmezéséhez, melyet Jézus húsvétja előtt és után adott: „*Vajon nem ezeket kellett-e elszenvednie a Krisztusnak és bemennie dicsőségébe?*” (Lk 24,26).

Történelmi tény, hogy a „vének, a főpapok és az írástudók” (Mk 8,31) elvetették őt, és kiszolgáltatták „a pogányoknak, hogy kigúnyolják, megostorozzák és keresztre feszítsék” (Mt 20,19). (KEK 572) Ezeket az evangéliumok és más történelmi források is hűségesen rögzítették és adták tovább.

2./ Jézus és Izrael, a Törvény, a Templom, és Izrael hite az egy és megváltó Istenben

Jézus már nyilvános működésének kezdetétől szembe került Izrael vallási vezetőivel, a farizeusokkal és a Heródes-pártiakkal. Bizonyos cselekedetei, mint az ördögűzések, a szombati napon való gyógyítások, irritálták őket, azonkívül a vallási előírások (pl. a tisztasági előírások) újszerű értelmezése, barátkozása a nyilvános bűnösökkel, úgy érezték veszélyt jelent számukra és ezért megszállottnak, hamis prófétának tartották, sőt istenkáromlással vádolták, melynek büntetése a Törvény szerint megkövezéses halállal járt. (KEK 574) Jézus számos cselekedete és szava „*jel amelynek ellene mondanak*” (Lk 2,34). Sokak számára úgy tűnik, hogy a választott nép alapvető intézményei ellen lép fel, ezért megegyeznek a papokkal és az írástudókkal, hogy elveszítsék őt.

A zsidók és szellemi vezetőik számára Jézus rabbinak számított, ugyanakkor akaratlanul is megsértette a Törvény magyarázóit, mivel „*úgy tanított, mint akinek hatalom van a birtokában, s nem úgy, mint az írástudók*” (Mt 7,28-29). „*Ne gondoljátok, hogy megszüntetni jöttem a Törvényt, vagy a prófétákat. Nem megszüntetni jöttem, hanem teljessé tenni*” (Mt 5,17). Ezzel az isteni tekintéllyel magyarázza a zsidók mindennapos tisztálkodási törvényét is: „*Ami kívülről kerül az emberbe, nem tudja tisztátalanná tenni, (...) ezzel tisztának nyilvánított minden ételt. De mondta: ami kimegy az emberből, az szennyezi be az embert; mert belülről, az ember szívéből származnak a gonosz gondolatok*” (Mk 7,18-21). (KEK 592)

Jézus a prófétákhoz hasonlóan tisztelte a jeruzsálemi templomot, hiszen József és Mária itt mutatták be őt, s tizenkét éves korában a templomban marad, hogy szüleit emlékeztesse: Atyja dolgaiban kell fáradoznia. Rejtett életében is a zsidó szokás szerint évente legalább egyszer, húsvét ünnepén fölment a templomba, hogy eleget tegyen az előírásoknak. Nyilvános életének eseményeit is meghatározták a nagy zsidó ünnepekre történő zarándokútjai.

A templom, Jézus számára az Istennel való találkozás helye, az imádság háza volt és mélységesen felháborodik, amikor annak előcsarnoka a kufárkodás helyévé válik. „*Ne tegyétek Atyám házát vásárcsarnokká!*” (Jn 2,16-17). Azonosította magát a templommal, amikor szenvedése előestéjén megjövendöli annak lerombolását, s önmagát Isten végleges hajlékaként mutatja be az emberek között. „*Eljön az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogják imádni az Atyát*” (Jn 4,21). (KEK 593)

A farizeusokat legjobban azonban az botránkoztatja meg, hogy közvetlenül eszik, iszik a vámosokkal, a bűnösökkel és megbocsátva a bűnöket Istennel teszi magát egyenlővé. „*Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok*” (Jn 8,58); vagy „*Én és az Atya egyek vagyunk*” (Jn 10,30). Számukra ez istenkáromlást jelentett (KEK 594), mivel azt kívánta a vallási vezetőktől, hogy higgyenek benne a tetteiért, melyeket az Atya általa visz végbe. Megsértette az egyetlen Istenbe vetett hitet, mert Isten Fiának mondta magát.

3./ Jézus pere: keresztre feszítik, kié a felelősség?

Jeruzsálem vallási vezetői megosztottak voltak Jézussal szemben, mert egyesek titokban már Jézus tanítványai voltak, mint Nikodémus, de buzgón betartották a törvényt. A farizeusok kiátkozással fenyegették meg őket és Kaifás főpap attól félt, hogy „*mindnyájan hinni fognak benne, aztán jönnek a rómaiak, és elveszik tőlünk a helyet és a népet!*” (Jn 11,48). Azt ajánlotta, hogy „*jobb nektek, ha egy ember hal meg a népért, és nem vész el az egész nemzet!*” (Jn 11,50)

A főtanács, miután halálra ítélte Jézust, nem volt joga a kivégzéshez, ezért átadták őt a rómaiaknak politikai lázadással, zendüléssel vádolva, majd fenyegetésekkel kényszerítik Pilátust, hogy Jézust halálra ítélje. Figyelembe véve a pert világossá válik a résztvevők (Júdás, főtanács, Pilátus) személyes bűne, amit egyedül Isten ismer, hiszen egyszerre cselekedtek tudatlanságból, hitelenségből és vakságból.

A megtévesztett népet sem lehet felelősségre vonni, hiszen „*az ő vére mirajtunk és gyermekeinken*” (Mt 27,25). Ez egy jóváhagyási formula kifejezése volt, ezért térben és időben sem lehet ezt a felelősséget más zsidókra kiterjeszteni.

A II. Vatikáni Zsinat nyilatkozata alapján: „*Mindaz, ami az ő szenvedésében történt, sem az akkor élő zsidóknak, sem a mai zsidóknak nem számítható be megkülönböztetés nélkül (...) a zsidókat (...) nem szabad Istentől elvetettnek vagy átkozottnak tekinteni, mintha ez következne a Szentírásból.*”

Nem feledkezhetünk meg arról, hogy minden büntetésnek, amit (Krisztus) elviselt, szerzői és szolgálói a bűnösök voltak, bűneink pedig magát Krisztust érik. Ez a vétség a mi esetünkben súlyosabb, mint a zsidók esetében volt, hiszen ahogy az Apostol mondja, *ők, ha fölsímték volna, soha nem feszítették volna keresztre a dicsőség Urát (1Kor 2,8); mi pedig valljuk, hogy ismerjük őt és mégis tetteikkel megtagadva szinte erőszakos kezét emelünk*” rá. (KEK 619)
 „*Krisztus meghalt bűneinkért...*” (1Kor 15,3).

4./ Krisztus megváltó halála az üdvösség isteni tervében – Krisztus önmagát ajánlotta fel az Atyának bűneinkért

Jézus erőszakos halála nem az események szerencsétlen egybeesése, vagy a véletlen műve volt. Isten tervének misztériumához tartozik. Jézus első pillanattól kezdve magáévá teszi az Atya megváltó tervét, hogy odaadja életét „*az egész világ bűneiért*” (1Jn 2,2). Keresztelő János meglátta Jézusban az Isten bárányát, aki elveszi a világ bűneit, aki életét adja váltságul sokakért. (KEK 608) (KEK 619) Jézus halálküzdelve fejezi ki emberi természetének borzadályát a halállal szemben, mégis elfogadja az Atya akaratát, halálát, mint megváltó halált, hogy „*bűneinket ő maga*” fölvigye „*testében a fára*” (1Pt 2,24).

Hogy mennyire tudatában volt életének áldozatával, amelyet szabadon és önként vállalt, azt az utolsó vacsora eseményei, az elárultatásának éjszakája mutatja meg. „*Ez az én testem, mely értetek adatik*” (Lk 22,19). „*Ez az én vérem az új szövetségé, mely értetek kiontatik a bűnök bocsánatára*” (Mt 26,28). Saját engedelmisségével teszi jóvá, engedetlenségünket, mely egy ember által jött a világba. (KEK 621) Halála az az egyetlen húsvéti áldozat, mely megvalósítja az emberek végleges megváltását, s ő az új szövetség áldozata, mely újra közösségbe hoz bennünket Istennel. (KEK 622) Egyetlen szent sem lett volna képes, még ha a legnagyobb szent lett volna is, hogy minden ember bűnét magára vállalva áldozatul ajánlja föl magát mindenkiért. Krisztus isteni személyében, amely egyszerre emberi személy is, tette lehetővé számunkra ezt a végtelen értékű, egyedülálló áldozatot. (KEK 620) Isten igazságossága megkövetelte, hogy elégtételt adjon az Atyának bűneinkért, végtelen szeretetében mindenkinek fölkínálja a lehetőséget, hogy társuljon ehhez a húsvéti misztériumhoz. Hívja apostolait, hogy vegyék fel keresztjüket és kövessék őt, mert szenvedett értünk, példát adva nekünk, hogy kövessük nyomdokait. Ez valósul meg legjobban az ő Anyjának személyében, aki társult megváltó szenvedésének misztériumához. (KEK 618, 623)

5./ Jézus Krisztust eltemették

Jézus nem csupán meghalt, hanem megízlelte a halált is: lelke és teste szétválasztásának állapotát. Ez a sír, és a pokolra szállás misztériuma, amely a föltámadásig tartott. „*Halott voltam, és íme élek mindörökké*” (Jel 1,18). (KEK 629)

Krisztus halála földi, emberi életének vetett véget, testét azonban a Fiú isteni személye az egység miatt megőrizte a bomlástól, ezért „*harmadnapon*” való föltámadása ennek volt a jele, hiszen úgy hitték, hogy a romlás a negyedik napon mutatkozik meg. (KEK 630) A keresztség, melynek eredeti és teljes jele az alámerítés jelzi, a keresztes sírba szállását, hogy a bűnök meghaljon, és Krisztussal új életre támadjon. „*A keresztségben ugyanis eltemetkezünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztust az Atyaisten dicsőségére föltámasztotta a halálból, úgy mi is új életet éljünk*” (Róm 6,4).

6./ Krisztus harmadnapon föltámad a halottak közül. Történelmi és transzcendens esemény: a Szentháromság műve

Jézus, mint minden ember megízlelte a halált, lelke leszállt a holtak honába, amelyet az Írás seolnak, vagy *hádésznek* nevez, mert akik ott vannak meg vannak fosztva Isten látásától.

Itt voltak a gonoszok és a jók egyaránt, ami nem azt jelenti, hogy azonos volna a sorsuk. Ide azonban, mint Üdvözítő szállt le hozzájuk, hogy az őelőtte élt igazak lelkét kiszabadítsa. Így terjeszti ki a megváltás művét minden hely, minden idő összes emberére, mindnyájan ugyanis, akik üdvözültek, a megváltásnak lettek részesei. (KEK 636, 637) „*A halottaknak hirdették az evangéliumot (...)* (1Pt 4,6). Ezek után a föltámadott Krisztusnál vannak „*a halál és az alvilág kulcsai*”(Jel 1,18), és „*Jézus nevében*” meghajol „*minden térd, az égieké, a földieké és az alvilágiaké*” (Fil 2,10). Krisztus feltámadásának misztériuma valóságos történelmi esemény volt, melynek az Újszövetség tanúsága szerint történetileg bizonyított megnyilvánulásai voltak. Maga az üres sír mindenki számára lényeges jel volt, melyet az asszonyok, a tanítványok tapasztaltak meg elsőként. (KEK 657)

„*Valóban föltámadt az Úr, és megjelent Simonnak*” (Lk 24,34), vagyis Péternek és a Tizenkettőnek. Pál is világosan beszél, hogy több mint ötszáz személynek is egyszerre jelent meg Jézus. A kereszthalál által kiváltott megrendülése a tanítványoknak olyan nagy volt, hogy nem várták a föltámadást, néhányan nem is hittek azonnal ennek a hírnak. A megtört, szomorú tanítványok még az asszonyoknak sem hisznek, „*képzelségek tartották*” (Lk 24,11). (KEK 656)

A föltámadásnak nem volt tanúja, ezt senki sem írja le, hogy fizikailag hogyan történhetett. Krisztus föltámadása azonban nem a földi életbe való visszatérés volt, mint Lázáré. Lényegileg különbözik tőle, hiszen a teste átmegy az időn és téren túli, másik életbe. Jézus testét a Szentlélek eltölti hatalommal, dicsőségének állapotában az isteni életben részesedik úgy, hogy Szent Pál elmondhatta Krisztusról: ő mennyei ember. (KEK 658) Föltámadása fölülmúlja a történelmet, bár találkozott az apostolokkal, a hit misztériuma megmarad, s ezért nem a világnak mutatja meg magát, hanem a tanítványoknak, „*azoknak, akik vele együtt jöttek föl Galileából Jeruzsálembe, akik most tanúi a nép előtt*” (ApCsel 13,31). A föltámadásban a három isteni személy együtt tevékenykedik, kinyilvánítva sajátosságaikat. Az Atya hatalmával föltámasztja Krisztust, az ő Fiát, és így ő emberségét – testével együtt – tökéletesen bevezette a Szentháromságba. (KEK 657)

Szent Ferenc: Az egész rendhez írt levél

Lábatokat csókolva és a tölem telhető legnagyobb szeretettel kérlek mindnyájatokat, testvéreim, hogy amennyire, csak töletek telik, a legteljesebb tisztelettel és hódolattal legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus szentséges teste és vére iránt, melyben minden, ami a mennyben, és földön van, megbékélt és kiengesztelődött a mindenható Istennel.

Kérem az Úrban valamennyi paptestvéreimet, akik a Magasságbeli papjai, vagy ezután lesznek azok, illetve lenni óhajtanak, hogy mikor miséhez készülnek, maguk tisztán és tiszta szándékkal, tisztelettel, szent és szeplőtelen eltökéléssel mutassák be a mi urunk Jézus Krisztus szentséges testének és vérének valódi áldozatát. Nem földi dologért, nem félelemből, nem valamilyen emberi szeretetből, mintha az emberek tetszését keresnénk; hanem amennyire a kegyelem segít, minden akarat Istenre irányuljon, s egyedül neki, a magasságbeli fölséges Úrnak kívánjunk tetszeni, mert egyedül ő munkálkodik ott, ahol neki tetszik; hiszen miként ő maga mondja: *Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre, s aki másként jár el, az Júdás módjára áruló lesz, s az Úr teste és vére ellen vét.* (LRend 12-16)

Halljátok csak, testvéreim! Ha a boldogságos Szüzet, érdemeinek megfelelően tisztelettel övezzük, mivel őt szentséges méhében hordozta; ha a Keresztelő boldogan beléremegett és nem merte megérinteni Isten szent fejét; ha külön tiszteletben részesítjük a sírt, melyben egy ideig nyugodott; hát akkor milyen szentnek, igaznak és méltónak kell lennie annak, aki már nem a halandót, hanem az örökké élő és megdicsőültet, akibe az *angyalok bepillantani vágnak*, érinti kezével, fogadja magához ajkával és szívével, és nyújtja vételre másoknak?

(LRend 21-22)

M E L L É K L E T

KEK 568 Krisztus színeváltozásának célja, hogy az apostolok hitét a szenvedéssel kapcsolatban megerősítse: a fölmenetel a „magas hegyre” a Kálváriára való fölmenetelt készíti elő. Krisztus, az Egyház feje kinyilvánítja azt, amit teste tartalmaz, s ami a szentségekben tükröződik: „dicsőség reményét” (Kol 1,27).

KEK 569 Jézus önként ment föl Jeruzsálembe, jóllehet tudta, hogy a bűnösök ellentmondása miatt erőszakos halált fog szenvedni.

KEK 570 Jézus bevonulása Jeruzsálembe kinyilvánítja az Ország eljövételét, melyet a Király-Messiás – akit a gyermekek és az alázatos szívűek városában elfogadtak – halálának és föltámadásának húsvétja által fog beteljesíteni.

KEK 572 Az Egyház hú marad az „összes Írások” azon értelmezéséhez, melyet maga Jézus mind húsvétja előtt, mind húsvétja után adott: „*Vajon nem ezeket kellett-e elszenvednie a Krisztusnak és bemennie dicsőségébe?*” (Lk 24,26). Jézus szenvedése történeti formát öltött azáltal, hogy elvetették „*a vének, a főpapok és az írástudók*” (Mk 8,31), akik kiszolgáltatták „*Őt a pogányoknak, hogy kigúnyolják, megostorozzák és keresztre feszítsék*” (Mt 20,19).

KEK 574 Jézus nyilvános működése kezdetétől fogva a farizeusok és a Heródes-pártiak megegyeztek a papokkal és írástudókkal, hogy elveszítik őt. Egyes cselekedetei miatt (ördögűzések; a bűnök megbocsátása; szombati gyógyítások; a törvényes tisztaság parancsainak saját értelmezése; barátkozás a vámosokkal és nyilvános bűnösökkel) Jézust néhány rosszindulatú ember ördögi megszállottsággal gyanúsította. Káromkodással és hamis prófétasággal vádolták, tudniillik olyan büntényekkel, melyeket a Törvény megkövezéses halállal büntetett.

KEK 592 Jézus nem eltörölte, hanem beteljesítette a sínai Törvényt, oly tökéletesen, hogy kinyilatkoztatja végső értelmét, és az ellene elkövetett törvényszegéseket megváltja.

KEK 593 Jézus tisztelte a templomot, a zsidók zarándokünnepein fölment a templomba, és buzgó szeretettel szerette mint Isten emberek között lakásának helyét. A templom az ő misztériumának előképe. Megjövendöli lerombolását, de úgy, mint saját megölésének képét és az üdvtörténet új korszakának kezdetét, amikor az ő teste lesz a végső Templom.

KEK 594 Jézus tett olyan dolgokat – mint például a bűnök megbocsátása –, melyek őt mint üdvözítő Istent nyilvánították ki. Egyes zsidók, akik nem ismerték el benne az emberré lett Istent, embernek tekintették, aki Istenné tette magát, s mint istenkáromlót elítélték.

KEK 608 Keresztelő János, miután elfogadta, hogy a bűnösök között kiszolgáltassa neki a keresztséget, Jézusban meglátta és megmutatta Isten bárányát, aki elveszi a világ bűnét. Így nyilvánítja ki, hogy Jézus egyszerre a szenvedő Szolga, aki némán engedi, hogy leölésre vigyék és sokak bűnét hordozza, és a Húsvéti Bárány, Izrael megváltásának szimbóluma az első húsvétkor. Krisztus egész élete a küldetését fejezi ki: szolgálni és életét adni váltságul sokakért.

KEK 618 A kereszt Krisztusnak, az Isten és az ember közötti egyedüli közvetítőnek az egyetlen áldozata. Mivel azonban megtestesült isteni személyében „valamiképpen minden emberrel egyesült”, „mindenkinek föl kínálja a lehetőséget, hogy Istennél ismert módon (...) társuljon ehhez a húsvéti misztériumhoz” (Gaudium et spes). Hívja apostolait, hogy vegyék föl keresztjüket és kövessék őt, mert ő szenvedett értünk, példát hagyván nekünk, hogy kövessük nyomdokait. Ő ugyanis megváltó áldozatához azokat is társítani akarja, akik annak első kedvezményezettjei. Ez valósul meg legfelső fokon az ő Anyjának személyében, aki mindenkinél bensőségesebben társult megváltó szenvedésének misztériumához.

KEK 619 „Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint” (1Kor 15,3)

KEK 620 Üdvösségünk Isten irántunk való szeretetének kezdeményezéséből fakad, „mert ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelésül a mi bűneinkért” (1Jn 4,10). „Isten volt az, aki Krisztusban kiengesztelte önmagával a világot” (2Kor 5,19)

KEK 621 Jézus szabadon áldozta föl magát üdvösségünkért. Ezt az odaadást jelezte előre és valósította meg, amikor az utolsó vacsorát ülte: „Ez az én testem, mely értetek adatik” (Lk 22,19).

KEK 622 Krisztus megváltása ebben áll: „eljött (...), hogy életét adja megváltásul sokakért” (Mt 20,28), azaz „övéit (...), mindvégig szerette” (Jn 13,1), hogy meg legyenek váltva az atyáktól áthagyományozott hiábavaló életmódjuktól.

KEK 623 Jézus Atyja iránti szeretetből fakadó teljes, „*mégpedig a kereszthalálig*” (Fil 2,8) tartó engedelmisségével teljesíti be kiengesztelő küldetését, a szenvedő Szolgáét, aki igazzá tesz sokakat, és gonoszságait ő hordozza.

KEK 629 Krisztus minden emberért megízlelte a halált. Isten Fia valóban emberré lett, meghalt és eltemették.

KEK 630 Krisztus sírban nyugvásának idején isteni személye változatlanul birtokolta mind lelkét, mind testét, bár a halál miatt különváltak egymástól. A megholt Krisztus teste ezért „*nem látott romlást*” (ApCsel 13,37).

KEK 636 A hitvallás a „*Jézus alászállt a poklokra*” kifejezéssel vallja, hogy Jézus valóban meghalt, és halála által számunkra legyőzte a halált és az ördögöt, „*aki birtokolta a halál birodalmát*” (Zsid 2,14).

KEK 637 A meghalt Krisztus isteni személyével egyesült lelkével szállt alá a holtak honába. Az előtte élt igazaknak megnyitotta a mennyország kapuját.

KEK 656 A föltámadásba vetett hit tárgya egy esemény, melyet történeti tanúságtétellel erősítenek meg a tanítványok, akik valóságosan találkoztak a Föltámadottal, ugyanakkor titokzatosan transzcendens, mert Krisztus emberségének bemenetele Isten dicsőségébe.

KEK 657 Az üres sír és a lehelyezett gyolcsok önmagukban jelzik, hogy Krisztus teste Isten hatalma által kilépett a halál és a romlás kötelékeiből. Ezek készítették elő a tanítványokat a Föltámadottal való találkozásra.

KEK 658 Krisztus, „*az elsőszülött a halottak közül*” (Kol 1,18) a mi föltámadásunknak is forrása: lelkünk megigazulása által már most, végül pedig testünk életre keltése által.

Irodalom:

A Katolikus Egyház katekizmusa (KEK) Budapest, Szent István Társ. 1994.
Assisi Szent Ferenc Művei Újvidék, Szeged, Csíksomlyó Agapé 1992.

